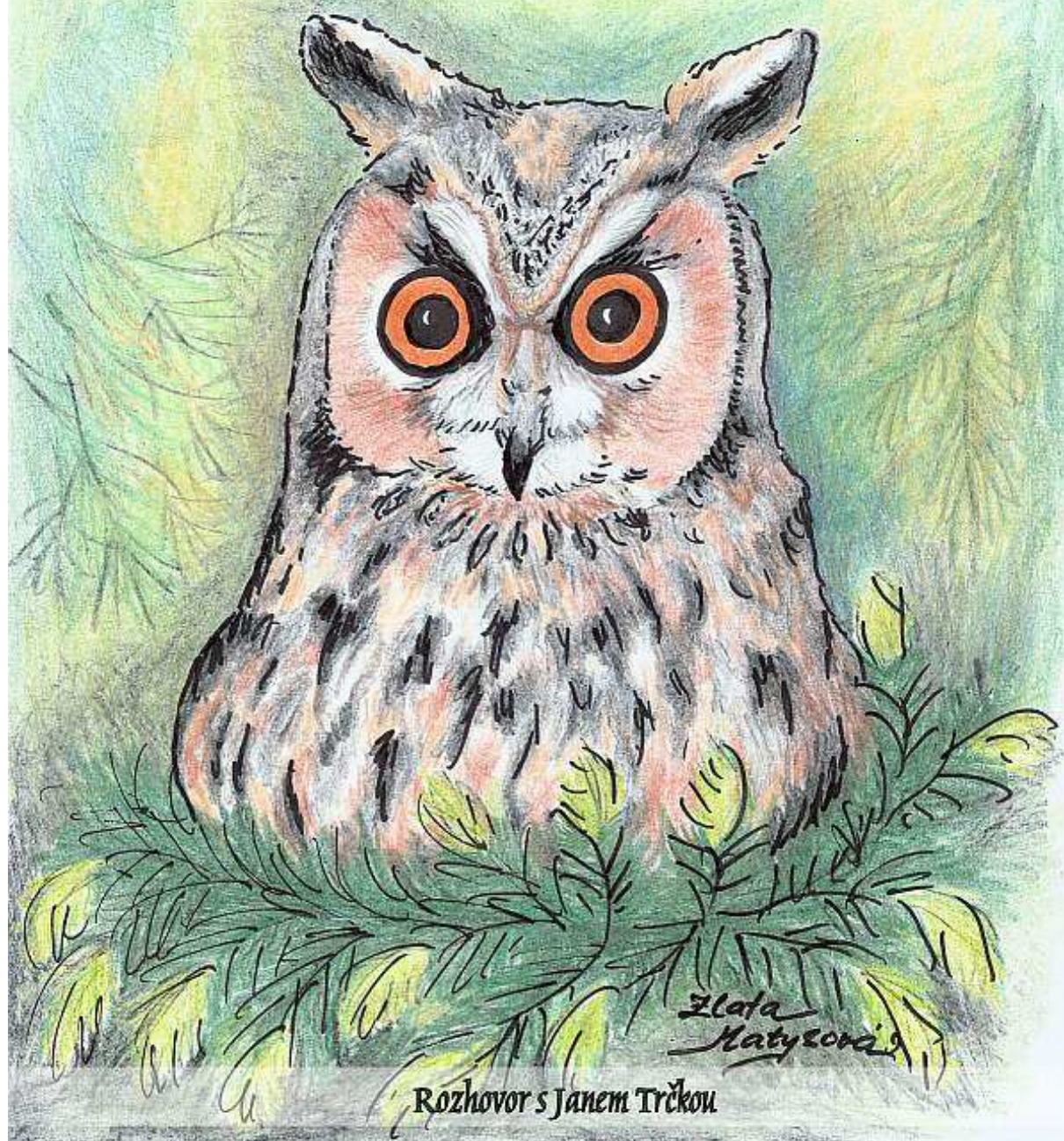

HOMELes

3
2008/2009

HomeLes - časopis studentů SLŠ Hranice

Rozhovor s Janem Trčkou

Milí čtenáři,

tak se nám pomalu ale jistě blíží konec školního roku. Už je to zase tady. Vím, že je čas na poslední vydání časopisu v tomto školním roce. A znovu tu je i moje povinnost napsat úvodník. Zdá se to jednodušší, než se zdá – jednodušší, protože si lidé myslí, že úvodník ve skutečnosti nikdo nikdy nečte. V tuhle chvíli si říkám: „*Kéž by!*“ Ale pravda je taková, že úvodník si občas někdo přečte. A tak ho tedy píší...

Není tomu zase tak dlouho, kdy jsem přebírala otěže časopisu. A najednou se ocitám ve stejné situaci, tentokrát však z druhého pohledu... A tak nějak bych chtěla zhodnotit své působení v časopise. No, občas to bylo hodně hektické, ale vždy jsme to zvládli, sice nám to občas trvalo trochu déle, než by mělo, ale dílo se nakonec zdařilo. Bylo příjemné poslouchat reakce čtenářů, protože to pro mě znamenalo, že nás někdo čte! A to nám všem za tu dřinu stojí. A tímto bych také chtěla poděkovat všem, kteří na časopisu spolupracovali. Protože bez jejich článků, obrázků, básní... by HomeLes neměl jak vzniknout. Dobře si uvědomuji, že to vše děláte dobrovolně, a jsem vám za to vděčná.

A nakonec bych se s vámi chtěla rozloučit jedním citátem: „*Jeden strom les nedělá.*“
Biskup Vláška

Šárka Jurenková 3. B

Šéfredaktorka

Homeles.redakce@seznam.cz

OBSAH:

Pes a člověk

Špeky z písemek o hodinách dějepisu

Jak to vidí morčák

Okénko poezie

Trubačská soutěž v Kostelci nad Černými lesy

Rozhovor s Janem Trčkou

Perličky ze závěrečných zkoušek v autoškole

Berušák

Ze života hmyzu

Prales menší

Informace o poháru ředitele

Básničky

Malá ochutnávka

Kam o prázdninách

Komiks

Pes a Člověk – přátelství na celý život, nebo doživotní noční můry?

„Měl jsem kamaráda Bena (Border teriér), který byl můj nejlepší přítel. Zachránil mi život, když na mne zaútočil cizí pes. Skočil mu do cesty a zakousl ho. Bohužel on při tom také zemřel!“

„Šla jsem po ulici a najednou na mne z boční uličky vyběhl pes. Pokousal mě. Měla jsem 32 stehů na levé paži. Dodnes z toho mám psychické trauma. Psů se bojím. Jsou to chladní vrazi.“

To jsou jen dva z mnoha dalších příběhů. Jsou psi opravdu chladní zabijáci, nebo to jsou milující společníci? Proč někteří psi na člověka zaútočí, až z toho jsou někdy smrtelné následky? Naproti tomu zachraňují lidské životy. Některé zdroje hovoří o tom, že za útoky psů stojí zkrat v hlavě, nebo špatný výcvik. Jiné zase hovoří o tom, že lidi napadají jen „bojová plemena“. Ano, napsala jsem to do uvozovek. Protože si myslím, že pojem „bojová plemena“ je nepřesný. Vždyť nejsou přesně dané znaky, jak má takové plemeno vypadat. Do této skupiny můžeme zařadit jak rotvajlera, tak i jorkšírského teriéra. Věřím, je to úsměvné. Avšak právě takzvaný „Jorkšír“ je někdy při výcviku více útočný na rukáv (výcviková pomůcka při obraně) než třeba vlčák. Když se na to podíváme ještě z druhé strany, tak takzvaná „bojová plemena“ byla vychovávána a vyšlechtěna nikoliv pro boj psa proti člověku, ale psa proti psu, případně proti jinému zvířeti. K opravdovému boji psa proti člověku byla vyšlechtěna cca dvě plemena. U těchto plemen je výhoda, že patří k plemenům zanikajícím, protože byla špatná pro výchovu a výcvik. Z toho vyvstává otázka, proč je vlastně tento název tak oblíbený? Někteří tvrdí, že jim to zůstalo z bojů, které psi podstupovali. Jiní zase tvrdí, že to je podle jejich vzhladu. Tak proč vlastně pes zaútočí na člověka?

Má to mnoho důvodů. Mezi nejčastější bych zařadila tyto: narušení jeho teritoria a špatný nebo žádný výcvik.

Jak jistě všichni víte, pes má své vymezené teritorium, které si hlídá. Je znám případ, kdy chodkyně šla po chodníku, kde na kraji stál majitel a opravoval své auto. Brána u jeho domu byla otevřena a pes tam různě pobíhal, i po tom chodníku. V momentě, kdy chodkyně přišla blíž, pes zaútočil. Důvod, proč zaútočil, nebyl v tom, že by ta paní měla špatnou trvalou nebo nevyhovující parfém, ale v tom, že jakmile majitel otevřel bránu, tak zvětšil psovi teritorium a on si ho bránil. V tom případě bych viděla pochybení na straně majitele, a ne psa. Ten dovolil psovi zvětšit si území. Kdybych to přirovnala k lidem, tak je to stejné, jako kdyby se vám někdo vloupal do domu, a vy jste si ho bránili. Takže se není co divit.

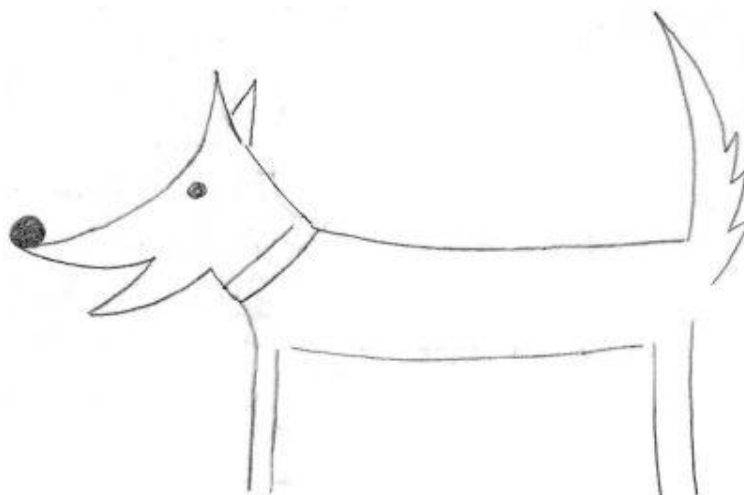
Dalším z velkých problémů je špatná, nebo i žádná výchova a výcvik. Každé plemeno je něčím zvláštní. Jedno je silně temperamentní a potřebuje „tvrdou ruku“, a jiné naopak ne. Pokud si úplný laik pořídí psa těžkého na výcvik, tím pádem se mu nedostane ani základního výcviku. Pes pak tzv. „zvlčí“ a nemá žádné zábrany před útokem na člověka. Z toho vyplývá, že z 99 % to je vždy chyba buď majitele, nebo psůvoda.

Nesmím také zapomenout, že i člověk může ubližovat. Dokonce je tato varianta i častější než útok psa na člověka. Nejčastěji se setkáváme s tím, že je pes mlácen různými předměty - holemi, tyčemi apod. Avšak nesmíme zavírat oči ani před těmi horšími případy. Například týrání psa až k smrti, stažení z kůže za účelem trofeje nebo zapálení srsti psa pro zábavu apod. V neposlední řadě nesmíme zapomenout na „chování“ psů ve velkých chovech kvůli spotřebě jejich masa. Teď asi vyvstává otázka, proč se veřejnost baví více o napadání člověka psem než o „štekajících řízcích“. Veřejnost se totiž bojí mluvit o takovýchto činech

a jejich původcích, protože člověk se může bránit. Ale ty němé tváře se bránit nemohou. Psa je jednoduché prohlásit za nevladatelného a nechat jej utratit.

Tak se tedy chovají někteří lidé ke společníkům, kteří jim jsou věrní a jsou ochotní zachránit jim život i za cenu ztráty svého. Den co den se psí společníci probouzejí u našich postelí a večer u nich usínají až po nás. Přes den nás věrně doprovázejí po našem boku. A jak se jim za to odměníme? Zbytky od oběda a vodou ze záchodové mísy? Co když za den od nás uslyší jedinou větu, povel: „Táhni do boudy!“ A to je vše, co od nás mají... Osobně si myslím, že bychom se měli sami nad sebou zamyslet, jak se k těmto kamarádům, kteří nám jsou velmi podobní, chováme. Co je a není od nás „fér“?

Zuzana Hejzlarová

Špeky z posledních písemek v hodinách dějepisu

Trojpolní systém znamenal: pole rozděleny na ozim, jař a úhoř
jedno pole leželo hladem
zajišťoval větší vlnos obyčl

Přijímání podobojl bylo(a): přijímání hostů a vlna
přijímání pod kalich
krev krystova

Vozová hradba: husité poskládaly vozy k sobě a jízda se přezně nedostala
Další perličky: Přemyst'ování obyvatel
Stavěli se kosteli
Radykální husyta
Titul zýskal jeho sin karel IV.

Ouvej, ouvej...

Vybral Mgr. Petr Hub

Jak to vidí Morčák

Před časem jsem otevřel stránky nejmenovaného zpravodajského portálu, což je celkem běžná věc, kterou praktikuji denně. Na tom by nebylo nic zvláštního, jenže zaujala mě tam zpráva o incidentu ve Vítkově. Článek jsem si přečetl a otevřel diskusi pod článkem a byl jsem ohromen.

Nebudu se teď zabývat tím, jestli měl pan Klaus udělovat milost, či nikoliv. Spíše mne zarazil počet sympatizantů Dělnické strany. Nějak mi konečně došlo, že se objevilo nové nebezpečí a že člověk je tvor nepoučitelný... A co je na tom nejhorší, toto nebezpečí je státem tolerováno a pokud se někdo pokusí proti zlu postavit, tak je zneškodněn. **Všichni se zaobírají oschlým torzem komunismu, ale že začíná klíčit nový strom nacismu, se nechává většinou společností bez povšimnutí.** Pokud se vrátíme v dějinách tak o sedmdesát let zpátky, můžeme sledovat podobný vývoj situace, jaká je dnes. Začínají mě děsit pochody ultrapravice, jejich průvody s pochodněmi, množící se útoky. Evropan si dnes nedovede představit zrudnost nacistického zřízení a hrůzy války. Drtivá většina lidí si myslí, že dnešní "moderní" svět je natolik vyspělý, že novou válku v Evropě už nedopustí... Nepronasl tato slova někdo kolem roku 1935? Lidé by se už konečně měli přestat starat o komunismus, který už je stejně bezzubý jako většina jeho členů, a začít se zajímat o svou budoucnost. Je až zarážející, kolik bojovníků proti bývalému režimu se po revoluci objevilo. Nyní, až když jim nic nehrozí, křičí do světa: "Zabijte ty rudé svině!", případně: "Komanče jsme měli všechny hned po revoluci pověsit!" Občas si říkám, jak je možné, že komunisté vydrželi u moci tak dlouho. Samozřejmě že se teď nebavím o lidech, jako je například pan Lustig. Teď mluvím o členech společnosti, kteří by po pádu Rakouska-Uherska křičeli: „Upalte šlechtice!“ A jakmile by se k moci dostali komunisté, tak by heslo změnili na: „Zastřelte kapitalisty!“ A nyní křičí: „Pověste komunisty!“ Jenom by mě zajímalo, co by skandovali a prezentovali na internetových diskusích třeba za deset let. Tito lidé si nejspíše neuvědomují, že by na smrt poslali i své rodiče. 98 % českých lidí před lety takzvaně drželo hubu a krok a budovalo socialismus. Nikdo jim to však přece nemůže mít za zlé, taková byla prostě doba a obyčejný člověk se většinou stará o to, aby přežil a zajistil rodinu.

cvSamozřejmě nechci hájit rudý režim, který připravil mnoho nevinných lidí o život a naši krásnou zemi na dlouhá desetiletí odřízl od zbytku západní Evropy a zničil její vyspělou ekonomiku. Pouze se snažím o objektivní a nestranný pohled na vývoj dnešní situace, která je více než-li znepokojivá. Pokud jsem někoho rozčlil, někoho pohoršil, tak jsem jenom rád. **Má-li někdo z Vás čtenářů na tuto problematiku jiný pohled či s něčím nesouhlasí, nebojte se vyjádřit svůj názor, buď na mém blogu, nebo v tomto časopise. Máme přeci demokracii, zatím...**

morchack.blog.cz

P.S.: Za reakci na článek „V kostele“ děkuji. Jenom možná by nebylo od věci udělat pro tyto věci samostatnou rubriku, protože kolik lidí například ví, co je onen dědičný hřích?

Okénko poezie

Vážení čtenáři,

vítám vás u pravidelného okénka poezie, do kterého jsem dnes zařadil **verše Vítězslava Nezvala**, jednoho z našich nejlepších básníků minulého století a zakladatele poetismu, jediného ryze českého básnického směru.

ZASTESKNUTÍ

Zastesklo se mi v zázračném městě

po vás mí milí přátelé

Snad až se vyspím po dlouhé cestě

bude mi zase vesele

Zastesklo se mi po vás otče

či po vás matko po kompak

Zastesklo se mi sám nevím po čem

zastesklo se mi jenom tak

DVACÁTÉ STOLETÍ

Dvacáté století je krásné

Jak je krásný moderní čas

Žít dnes bylo by štěstím to je jasné

nebýti vás

války a smrtelné nemoci

Dosud se špatně žije

i já bych chtěl světu pomoci

aby život byl plný poesie

Vybral Daniel Gajdoš, 1. B

Trubačské zápolení v Kostelci nad Černými lesy

Rok utekl jako voda a jelikož se blíží již tradiční soutěž v trubení, my trénujeme jak vztekli. Vztekli proto, že **jsme měli před sebou důležitý úkol: obhájit 3. místo z minulého roku.**

Víkend „V“ nastal. Přijetí v kosteleckém zámku bylo více než přátelské. Přátelé a kamarádi se vynořovali ze všech stran a ty, co jsme neznali, se k nim brzy také přidali. Mudrování po hospůdkách a vylepšování trubačského nátisku bylo prioritou večera.

Ráno bylo horší. Plno náruživých sousedů se již z plných plic roztrubovalo. A tak nezbylo nic jiného, než se vyhrabat z postele, narovnat kravatu a nenápadně se zapojit do děje.

Soutěžní koloběh se rozjel astronomickou rychlostí. Nervy byly na pochodu, atmosféra houstla. Postupně se představovaly všechny naše soubory a jednotlivci, naše mexická vlna nebrala konce... Všechny výkony byly velice vyrovnané. Kostky byly vrženy a nezbývalo nic jiného, než čekat.

Sobotnímu podvečeru byl určen společný koncert, který jsme odpoledne pečlivě nazkoušeli. Koncert se nesl v duchu nervozity a očekávání, ale na svůj výkon jsme mohli být všichni hrdi.

Hřeb večera je tady – vyhlášení. Vyhlášení bylo úmorné, ale stálo za to. Ceny se brzy vypařily. I my jsme si svůj kus uzmuly, byly mezi nimi i tři poháry. Ještě pár fotografií a mohlo se jít oslavovat.

Bujarý večer byl ve znamení mohutného zpěvu doprovázeného heligonkami. Taneční kreace podpořené vynikajícím pivkem černokostelecké výroby nebraly konce. Stoly se prohýbaly pod četnými tanečnicemi, kterým podlaha již nestačila.

Večer se pomalu blížil ke konci a my s pocitem splněných snů uleháme ke spánku. Ráno se ubíráme směrem k Hranicím, do náruče naší Almae mater, a přehráváme si všechny zážitky a vzpomínky, na které se opravdu zapomenout nedá.

Tímto bychom chtěli poděkovat vedení naší školy, za to, že nám umožnilo se této akce zúčastnit a že nám dalo možnost setkat se s ostatními studenty lesnických škol a tím utužit vztahy v naší obrovské lesácké rodině.

Monika Bejčková, 2. B

Ohlédnutí za studentskou soutěží trubačů

Rok se s rokem sešel a opět přišel ten březnový čas, kdy se schyluje k přípravám studentské soutěže trubačů a také ve vábení jelenů. Já, už jako bývalý student SLŠ Hranice, jsem se tam stejně jako loni vydal.

V pátek mě čekalo nádherné přivítání od mých kolegů trubačů a hlavně trubaček, s kterými jsem donedávna hrával a vytruboval. Po nezbytných náležitostech, jako bylo ubytování, jsem musel jít prohodit pár slov s mými bývalými muzikálními kolegy a nynějšími konkurenty. Dali jsme pár piv a šli jsme se vyspat, protože druhý den byl opravdu nabitý.

Ráno, po dobré snídani, bylo zahájení. Jak jinak než studentskou trubačskou hymnou, a pár organizačních rad pro soutěžící. No a mohlo se začít. Nejprve soubory, poté oběd, sólisté a hned po odtroubení sólových hráčů nácvik na koncert, který pořadatelé po loňské zkušenosti

přesunuli z neděle na sobotu. Tehdy to byl opravdu špatný nápad - v neděli ráno po dlouhém společenském večeru trubit koncert. Ale vypadá to, že přísloví „chybami se člověk učí“ opravdu funguje. -- **Jako soubor mě nejvíce zaujaly Lištičky z Hranic.** Když jsem je viděl, říkal jsem si, že nebýt zadaný, tak se neudržím. Krásní lišáci kolem krku na ještě nádhernějších slečnách dodávali tomuto souboru

opravdu šmrnc. A kolem půl sedmé, po velmi vydařeném koncertu, jsme si nastoupili na všemi očekávané vyhodnocení celodenního snažení všech trubačů. **Bylo vidět, že Hranice na sobě opravdu pracovaly, jelikož měly stejný počet bodů jako soubor Markazíni z univerzity, kterou navštěvuji. Bohužel rozhodl hlas hlavního porotce, a tak skončil velký soubor z Hranic jako druhý. Ale v srdcích většiny zúčastněných bylo vidět, že by si první místo za tu práci Hraničtí trubači a trubačky zasloužili. I v sólistech to bylo znát, když druhé a třetí místo obsadili zase kluci z Hranic. Nezklamal ani Pepa Kapras ve vábení jelenů, když porazil úřadujícího mistra Evropy a nechal ho za sebou na druhém místě.** -- Po vyhlášení výsledků se šlo na výtečný žvanec, který nám pořadatelé připravili, a pak hurá oslavit všechny úspěchy, které se podařily. Jako správní trubači jsme nesměli kazit čest, a tak na společenském večeru bylo veselo, stále se zpívalo a pilo.

Celá akce se mi velmi líbila, dokonce bych řekl možná i více než loni. Ale asi to bude také tím, že jsem se tam potkal se starými přáteli, kteří mi chyběli, a tak se mohlo vzpomínat na staré časy. No kdo by si rád nepopovídal se všemi těmi známými. Doufám, že se za rok v hojném počtu sejdem a zase si tak hezky jako letos zatroubíme.

Tyson

...A ABY BYLA PRACOVITÁ!

Našemu peru se nevyhnul ani **Jan Trčka** alias „Švoncek“. Pro zasvěcené prostě pouze Honza. Měli jsme to štěstí a zastihli jsme ho v jeho kanceláři v pozdních hodinách (už bylo po Večerníčku), zrovna když pracoval...

Ale abychom se nezdržovali bláboly, radši přejdeme k faktům. „Honzovi“ je čerstvých třicet let (*pozn. red.: Taky vás nepozval na oslavu?*) Jeho boty mají velikost č. 9. Prvním autem mu byla škodovka 105. Jako životní motto je: „Bez práce nejsou koláče!“ Letos by se chtěl podívat do Jihoafrické republiky (*to je v Africe ☺*). V dětství měl jako nejoblíbenější hračku Merkur. Oblíbená barva: zelená.

Jaký máte pocit z role učitele motorových vozidel na SLŠ?

Je to dobrý. Není to ale pokaždé dobrý. Ale líbí se mi to. Snažím se pro studenty dělat maximum.

Čím vás nejvíce dokázali studenti překvapit?

Jeden student se mě zeptal, když jsme ho někam vezli, jestli si může vzadu zapálit. Nebo mě student dost překvapil, když si na jízdy přinesl v batohu fretku.

Co vás jako první napadne, když žák neudělá závěrečky?

V každém případě mě to zamrzí, protože si řeknu, že je to škoda. Na druhé straně si u některých žáků řeknu, že si to zaslouží. A za třetí si řeknu, že všechno na poprvé pokaždé vyjít nemůže. Ale jak říkám: nesmí to být otázka testů a techniky. Jsou věci, které se zkrátka dají naučit.

Co nedokážete odpustit?

Mám rád, když se věci řeší na rovinu, tzn. žádné předstírání, intriky a takovéto věci...

Když uvidíte nějakou pěknou „ženskou“, na co se jako první podíváte?

Každý normální chlap se za pěknou ženskou musí otočit, jinak by nebyl chlap chlapem. Podíval bych se na nohy.

Co nejraději pijete z alkoholických nápojů?

Tak určitě pivo. Na druhém místě je určitě česká slivovice. A taky mám samozřejmě rád víno.

Jak dlouho děláte myslivost?

S přírodou jsem spjatý od narození. Ale myslivost jako takovou, co se týče loveckého lístku, jsem dělal od 18 let. Ale jinak myslivost prožívám s otcem od útlého dětství.

Kouřil jste někdy?

Kouřil jsem (cca v 15 letech) a dodneška si sem tam zapálím, ale to jen svátečně. Dám si rád třeba i doutník. Ale jenom velmi střídmě.

Jaká je vaše vysněná partnerka?

Jenifer Lopez (*smích*). Ne, krása není všechno. Ale určitě chytrá, inteligentní, ale hlavně je dnes důležité, aby byla pracovitá.

Jste zadaný? Jak dlouho? Vypadá to na svatbu?

Jsem zadaný. Asi 4 roky, myslím - aby mi to pak přítelkyně, až si to přečte, neomlátila o hlavu (*taky jí to nemusí dávat přečíst*). A svatbu plánujeme.

Ve kterých zemích jste už byl?

Německo, Rakousko, Itálie, Holandsko, Francie, Rusko, Slovensko, Rumunsko, Bulharsko, Polsko, Švýcarsko a Anglie. To je asi všechno. (*Nebylo by kratší vyjmenovat, kde nebyl? ☺*)

Jaký byl váš nejlepší myslivecký zážitek?

Tak já mám vesměs nalovené takové rarity, co se týče trofeje. Zažil jsem překrásný lov ve vojenském prostoru Doupov, kde jsme měli lovit siku, ale nakonec to skončilo tak, že jsem tam střelil oboustranně korunovaného dvanáctáka jelena evropského, tak 8-9ti letého, typicky odstřelového. Ale samozřejmě překrásný lov, nebo ne tak lov jako spíš zážitek, který si budu pamatovat do smrti a každému bych to přál, mít tu možnost jet se podívat, jsem zažil na Kamčatce. To je něco tak neskutečně krásného, že když tam člověk skutečně není, tak si to nedovede představit.

Dáváte přednost motorce, nebo autu? A proč?

Ježišmarjá! To jsem se obával takovéto otázky. Z hlediska svého povolání dám určitě přednost autu. Ale motorka má určitě své kouzlo.

Jakou jste vystudoval školu?

Prvně jsem se vyučil instalatérem, topenářem. Pak jsem si dělal nastavbu na stavební průmyslovce. A momentálně si rozšiřuji vzdělání v silniční dopravě.

Vaříte?

Vařím. *Jak moc?* No, tak spíše to je otázka času, ale dá se říct, že se spíš zaměřuju na ty speciality co se týče hlavně nějakých těch bifteků. Dá se říct speciality na rožni. *A omáčky?* Ne, omáčky ne. Do omáček jsem se ještě nepouštěl. I když nějaké ty jednoduché bych zvládnul...

Jaký jste zažil „rekord“ studenta v opravných zkouškách?

No, tak takových studentů tu bylo spousta. Tak maximální počet zkoušek si myslím byl 5. Mám dojem, že jeden student dělal natříkrát testy a napočtvrté techniku. Ale úplně přesně bych to už neřekl.

„Honza“ může dělat instruktora od A až po D-E. Takže na všechno. Kdyby mohl na autoškole Trčka cokoli zlepšit, tak by koupil moderní autobus. Ve škole neměl rád předměty jako M, ČJ, F a CH. Dával přednost odborným předmětům. Nejraději poslouchá českou muzikálovou hudbu, například Bártu, Bílou, Sřihavku, a taky Nohavicu. Z jídla má nejraději srnčí na smetaně a knedlo-zelo-vepřo. Jeho oblíbeným filmem jsou Slavnosti sněženek. A nejraději čte odbornou literaturu, co se myslivosti a automobilů týče. Měl mnoho vysněných povolání, ale to „nej“ by bylo asi hajný, revírník...

Děkujeme za rozhovor!

Tomáš Bína, 3. A a Šárka Jurenková, 3. B

Co musíte vědět pro „úspěšné“ ukončení závěrečné zkoušky v autoškole

Projev vadných tlumičů: Chvilí trvá, než se zahne.

- Tlumiče zajišťují styk podvozku s vozovkou.
- Tlumiče zajišťují, aby kola stála na vozovce.
- Tlumiče brání rozviklání.
- Tlumiče odstraňují brnění.
- Tlumič je pružina a uvnitř je píšť.
- Tlumiče vstřebávají náraz.
- Tlumiče se přizpůsobí tvaru vozovky.
- Žárovka se vydloubne.
- Žárovky: Nesahat na H4 – špatně by se vysvítala.
- Žárovky se nesmí oťukat.
- Žárovka je obalena plastovým krytem.
- K výpadku žárovky dojde nejčastěji za tmy.
- Žárovky H4 nesmíme potápat prsty.
- Žárovky se rozlišují podle bakulí.
- Mělo by se brzdit motorem, aby se ABS neopotřebovalo.
- Při vypnutých přerušovačích musíme brzdit přerušovaně.
- ABS zajišťuje, aby se při smyku kola neohýbala.
- Olej kontrolujeme tak, že pod kapotou je červené ouško a doléváme bezolovnatý olej.
- Olej doplňujeme vždy po třech litrech.
- Při výměně oleje musí být motor odstátý.
- Kontrolujeme, jak je sjetý koberec na pneumatikách.
- U výměny kola ohraničíme prostor výměny kola.
- Kontrolujeme zahuštěnost pneumatik.
- Tlak pneumatik se měří za studena, protože se pneumatika teplem roztahuje.
- Klíňový řemen vyrábí elektrickou energii.
- Katalyzátor škodí, aby tam nešla voda – třeba v myčce.

- Katalyzátor se nachází co nejbližší motoru, protože výfukové plyny jsou čerstvé (odpověď automechanika).
- Katalyzátoru škodí horko.
- Měli bychom se rozjíždět bez roztahování vozidla, abychom nepoškodili katalyzátor.
- Bez katalyzátoru by došlo k rychlému vybití.
- Do povinné výbavy patří šroub na matice kol.
- Změna geometrie solí a blátem.
- Pojistka regulace napětí.
- Špatně seřízený volant.
- Alternativní zdroj energie – alternátor.
- Akumulátor žene alternátor.
- Elektrolýzu kontrolujeme uvnitř baterie.
- Motor – řetěz – jestli je pořádně ohybný.
- Brzdou kapalinu vyměňujeme podle počtu ujetých kilometrů – čím víc jezdím, tím víc brzdím.
- Kotoučové brzdy – je to disk, který mačká brzdové destičky.
- Vozík – čelisti se zakousnou do koule.
- Skříňka s pojistkami je umístěna u spolujezdce v nohách.
- Spojka je ten pedál, který zajišťuje přenos síly z motoru.
- Brzdná kapalina ztrácí pružnost.
- Vozík – oje zavěsíme za háček na autě.
- Posilovač vyvine tlak na motor.
- Kontrolka mazání – kontroluje, jestli se z motoru nekouří.
- Stabilizátor – aby se nezkroutil rám.
- „Jak můžete vědět, že zprava nic nejede?“ „Já jsem to cítila...“**
- Po jízdě na červenou druhý žák prohlásil o komisaři: „Nějaký puntičkář, ne?“**
- Mám se vzadu připoutat?

Děkujeme za poskytnutí těchto „hlodů

Berušák

Dobrý den, jmenuji se Kokcin, celým jménem Coccinella septempunctata, ale přátelé mi říkají Slunéčko sedmítečné. Chtěl bych vám povyprávět jeden velmi smutný příběh, který se mi udál před třemi pijačnými věky, takže asi tak před týdnem...

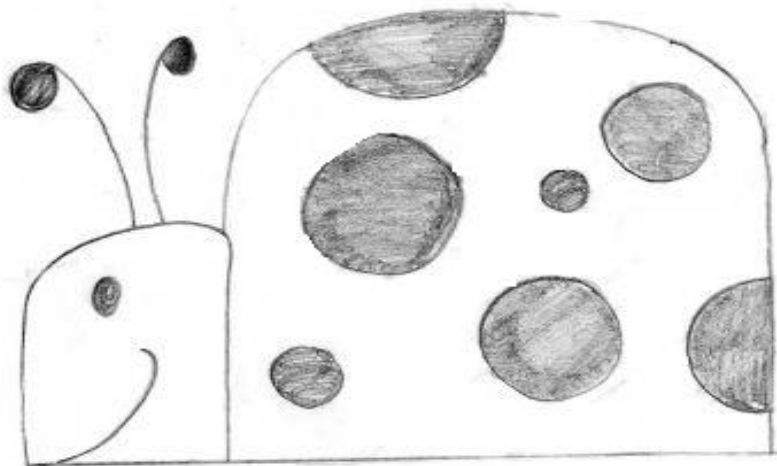
Je krásný jarní den, ale ne tak krásný, aby byl důvod bezdůvodně se smát. Kráčím si to malou dědinou, teda neřekl bych ani, že to vesnice je, spíš osvětlená zastávka mezi Lipníkem nad Bečkou a Bělotínem, jménem Hranice. Na to, že tuto obec přeletím ani ne za měsíc, tak si frká, jako by byla Morava na Hranicích. Pajdám si to takhle se „strýčkem“ boolehavem, kterého bohužel znám a setkávám se s ním velmi často. Dnes obzvlášť silně, po včerejší jízdě na akci MaleníkTekk. S mými hmyzími přáteli jsme vycucávali stébla trav, ale jen tak do nálady. Dorážející to bylo až ráno, když jsme se dokopali jak psi ranní rosou. Říkám vám, vydržím toho hodně, ale tři kapky 100% čerstvé ranní rosy jsou i na mě moc. A od té doby mám celkem okno. Vzbudily mě až mušky, které si mě spletly s veřejným WC. Po tom všem jsem měl náladu vážně pod psa, tak jsem si byl vylít zlost při šikaně malých mšic. Ty ošklivé jsem zbil, ty zlé jsem vyčelil, hezké jsem ušetřil a ty hodné, ty jsem snědl. A jelikož jsem neměl vůbec potuchy, kde se nacházím, zpanikařil jsem. Panikařil jsem dlouho, přibližně tak, co ta žárovka, co jí laici říkají slunce, urazila půl nebe. Takže dlouho. Má panika mě dostala až na nádraží, kde jsem se pomocí motýlího MHD dostal na okraj lesa. Při šmatlání mě moje tetička štěstí obdarovala a na cestě mi na stopa zastavila stonožka. Měla nové boty, přední páry PUMY a zadní ADIDASy. Frčelo ji to úplně samo. Zrychlení z 0 na 10m/h měla ani ne za 7 minut. To byla jízda! Zábava skončila, až když nás zastavila hovada. Silným bzučením křídel nám dala znamení k zastavení. „Pane řidiči, vystupte si z bot!“ zvolal ten s většíma očima. Ten bláznivý řidič neměl zavázané tkaničky, s kým jsem to jen jel. Dneska to měl za 10 kliků, ale příště už to může být křeslo, nebo předhození rybě...

Po bláznivé jízdě se stonožkou jsem se nechal vysadit před krásnou budovou, která se nacházela za nemalým porostem vzácných stromů. Jako slušný občan si to šlapu po cestě a tak se vyhýbám veverkám, které závodí v závodě „Velká cena arboretum“. Slyším podivný zvuk, jako by někdo bicími mlátil 5krát za sekundu... V celé budově se rozeznal tento zvuk, a od malých pacholků až po velké ranaře, plno děcek se žene ven. Dělají za brankou velmi zvláštní manévry, při kterých si do pusy dávají žhavý špalek, a pak to z nich všech kouří! Zřejmě jsou šáhlí a navzájem se podpalují. Mou pozornost upoutají, až když jeden ten malý žhavý špalíček letí po mě. Fakani jedni nevychovaní! Pokračuji tedy dál do té krásné budovy. Nějací lidi kolem ní do ní tloučou a shazují jí omítku - zřejmě té budově závidí, že takovou nemají oni sami. Do budovy mě nevědomky pouští bagetař Tom. Jeho bezkonkurenční podnik, který narostl v až monopolní firmu, mě celkem nefascinuje. -- Chtěl bych teď pár řádků vynechat, protože to, co se stalo v šatně, když se ti kuřáci vraceli, ve mně zanechá doživotní psychickou újmu, a nerad bych to tu rozepisoval, těžko se mi o tom mluví...

Vyletěl jsem až do nejvyššího patra, do počítačové učebny. Připojil jsem svoje tykadélko do USB a surfoval jsem na internetu, kde jsem se dozvěděl, že mám 7 teček. Ale prosím vás, to vůbec není pravda, ještě mám 2 na hlavě a dvě pod bříškem. Ach, ti hloupí lidi. -- Horní část domu už mě nijak nezaujala, tak jsem letěl zpět dolů a namířil jsem si to přímo ke kávomatu. Vletěl jsem zařízením až nahoru, kde jsem si dal extra silnou kávu na probrání, dvě kapky mě probraly až až... Opět zazní ten zvučivý zvuk, a lidi kolem mě panikaří, běhají tam a zpátky, přestávají se opusinkovávat a rozbíhají se každý na opačný směr. Že by to bylo oznámení o střídání partnerů? Hmm, asi ne, říkám si po chvíli, když už nikdo nikde. Po chvíli ticha se ze spodního patra žene takový vysoký muž, dělá velké kroky, proto špatně odhaduji následující vteřiny. Pak mě zaujal basketbalový míč na klíčence, koukám po něm - a KRŮP, nechám se zašlápnout. -- A to by byl celkem asi tak konec mého smutného příběhu. Teď jsem tady v nebi a píšu tenhle příběh...

Poznámka autora: Tento příběh se nezakládá na pravdě a jakákoliv totožnost s kýmkoli je čistě náhodná. Při psaní tohoto příběhu se nikomu nic nestalo.

Vít Hoffmann, 2. A

Běloskvrnáč pampeliškový (Amata phegea)

3 základní rozlišovací znaky:

- 1) podobá se vřetenuškám, ale není červený
- 2) žlutý kroužek na zadečku
- 3) špička tykadel bílá

Obecné znaky:

Křídla drží v klidové poloze doširoka otevřená. Rozložení bílých skvrn je velice charakteristické. Let je obvykle přímočarý, celkem pomalý. Má nápadný široký žlutooranžový kroužek (článek) na zadečku. Zadní křídlo je vždy menší než přední. Měří cca 2 cm.

Výskyt:

Teplé, méně zarostlé stráně a neudržované plochy. V teplých listnatých lesích. Ve střední Evropě je lokální, jen místy hojný.

Bionomie:

Pouze ve dne aktivní, létá jen v nejteplejších hodinách dne, není moc plachý. Příbuzní tohoto motýla žijí převážně v tropech.

Dřepčík polní (Phyllotreta undulata)

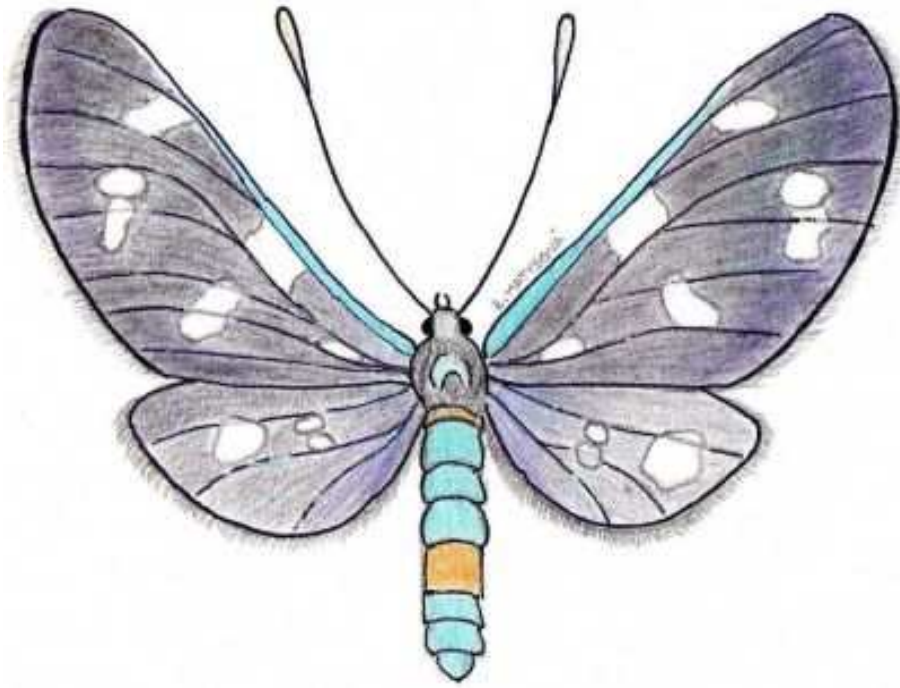
Obecné znaky:

Brouček o velikosti 2 – 2,3 mm. Má silně klenuté krovky se dvěma žlutými pruhy uprostřed. Dva články tykadel jsou taktéž žluté.

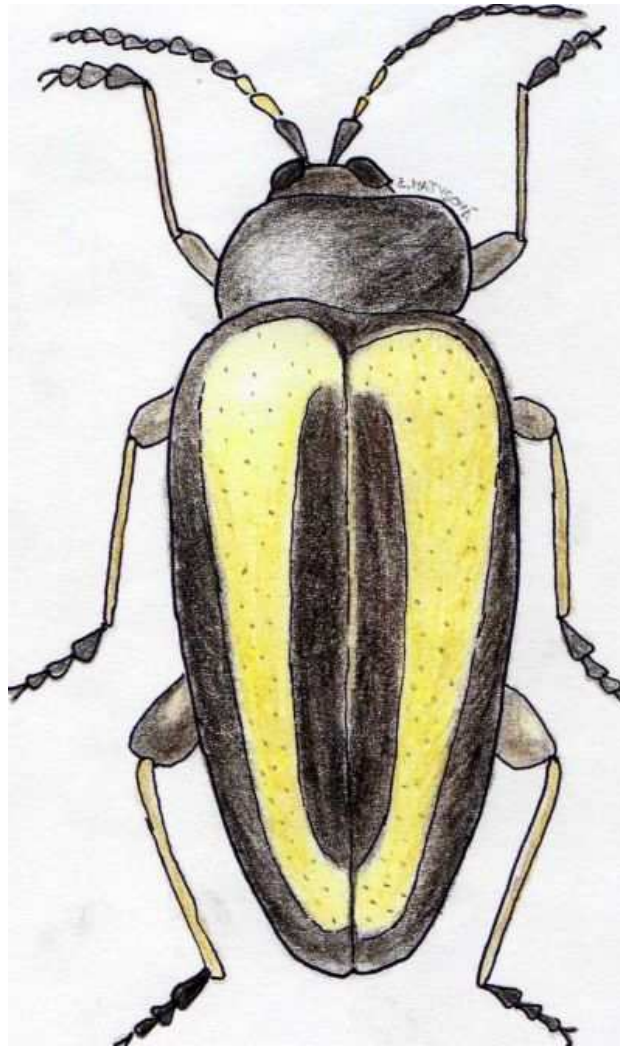
Bionomie:

Larvy žijí a kuklí se na kořenech rostlin v půdě, dospělý brouk přezimuje v půdě. Ožírání listy zeleniny a jiných plodin. Je to náš nejhojnější a nejvíce škodící dřepčík.

Zlatka Matysová, 2. C

Běloskvrnák pampeliškový

Dřepčík polní

Prales Mionší

Prales Mionší patří k nejvýznamnějším rezervacím v moravskoslezských Beskydech a svou rozlohou k největším pralesům České republiky. Nachází se na hřebeni a přilehlých příkrých svazích vrcholů Úplaz (949,6 m) a Velká Polana (893 m) exponovaných k východu a západu. Leží v nadmořské výšce 720 až 950 m, asi 9 km jihozápadně od Jablůnkova mezi obcemi Dolní a Horní Lomná, asi 1 km východně od středu obce Horní Lomná.

Historie:

První územní ochrana pralesa Mionší se datuje již od roku 1922. Úředně byla částečná rezervace „Polesí Dolní Lomná“ zřízena Výnosem Ministerstva školství a národní osvěty čj. 143.547, o ochraně přírodních památek ze dne 31. 12. 1933 na ploše 95,05 ha. Předmětem ochrany byly pralesovité porosty buku, jedle, smrku a javoru ve stáří od 130 do 270 let. Definované ochranné podmínky a stanovení výměry shodné se současnou NPR obsahuje výnos z roku 1954 o státní přírodní rezervaci Mionší, přehlášeno výnosem č. 14.200/88-SÚOP Ministerstva kultury ČSR ze dne 29. 11. 1988. Původ názvu lze nejspíše chápat jako nářeční protějšek českého „menší“, tedy menší mezi ostatními lesy. Odbyt dříví z tohoto značně odlehleho polesí byl špatný, a to nám dnes vysvětluje, proč se prales Mionší uchránil před ničivou těžbou dřeva. Jako součást těšínského panství střídal prales Mionší často své vlastníky. V roce 1895 se stal majitelem celé oblasti, k níž les náležel, Bedřich Habsburský, známý zde více pod přízviskem „markýz Gero“.

Již od 17. století byly lesní porosty ponechávány bez pěstebních zásahů s ohledem na nerušený úkryt zvěře, hlavně jelení, srnčí a tetřevů. V druhé polovině 18. století, při začínajícím cílevědomém lesním hospodaření, byly těšínskou komorou ohraničeny lesy určené k produkci dříví, ve kterých se nesmělo pást. Současná péče se soustřeďuje na záchranu a posílení silně ohrožené původní populace jedle bělokoré. Pro svoje významné hodnoty je prales Mionší předmětem zkoumání mnoha vědeckých institucí.

Geologie:

Silně denudovaný horský reliéf na paleogenním beskydském flyši. Rozsáhlejší severní část území je budována vlastními godulskými vrstvami, menší jižní část vrstvami istebňanskými. Ochrana zbytku jedlobukového, karpatské pralesa s javorem klenem a smrkem v moravskoslezských Beskydech s mozaikou drobných zbytků lesních luk a pastvin, pramenisky a skalkami, s bohatou faunou a flórou.

Květena:

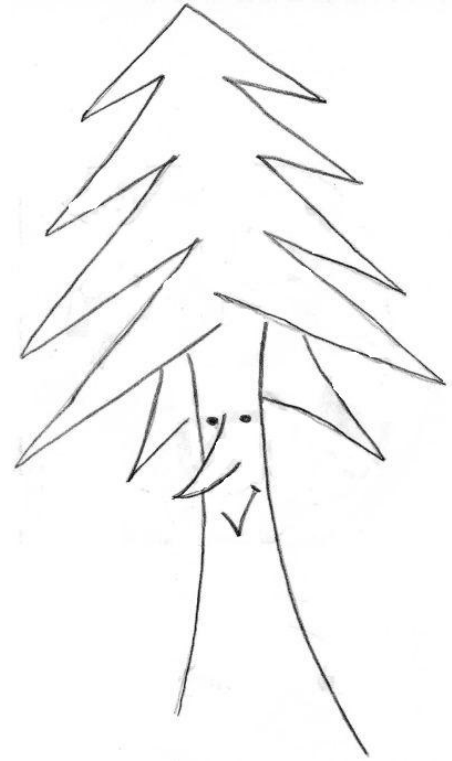
Lesní porosty patří ke květnatým bučinám podsvazu *Eu-Fagenion*, maloplošně se vyskytují suťové a roklínové lesy svazu *Tilio-Acerion*. Hlavními dřevinami jsou buk lesní (*Fagus sylvatica*) a jedle bělokorá (*Abies alba*). V nejvyšších polohách rezervace je přirozenou součástí porostu smrk (*Picea abies*), na vlhčích místech jasan ztepilý (*Fraxinus excelsior*), ojediněle javor mléč (*Acer platanoides*), jilm horský (*Ulmus glabra*). Místy je vyvinuto bohaté keřové patro, které tvoří bez červený (*Sambucus racemosa*), meruzalka alpská (*Ribes alpinum*), srstka angrešt (*Ribes uva-crispa*), zimolez černý (*Lonicera nigra*) aj. V bylinném patře roste např. kyčelnice devítilistá (*Dentaria enneaphyllos*) a kyčelnice cibulkonosná (*Dentaria bulbifera*), lilie zlatohlavá (*Lilium martagon*), měsícnice vytrvalá (*Lunaria rediviva*), netýkavka nedůtklivá (*Impatiens noli-tangere*), samorostlík klasnatý (*Actaea spicata*), sněženka podsněžník (*Galanthus nivalis*), udatna lesní (*Aruncus vulgaris*), žindava evropská (*Sanicula europaea*). Typickými karpatskými prvky jsou šalvěj lepkavá (*Salvia glutinosa*), kyčelnice žláznatá (*Dentaria glandulosa*) a krtičník žláznatý (*Scrophularia scopolii*). Na horských loukách (polánách) rostou zvláště chráněné druhy, např. mečík střečovitý (*Gladiolus imbricatus*), prstnatec Fuchsův (*Dactylorhiza fuchsii* subsp. *fuchsii*).

Mykologie:

Prales Mionší je bohatou mykologickou lokalitou, jednou z nejvýznamnějších v České republice. Pro růst hub je nenahraditelná druhová a prostorová diverzifikace ekosystémů. Z chráněných druhů zde rostou bolinka černohnědá (*Camarops tubulina*) a mozkovka rosolovitá (*Ascotremella faginea*). K velmi vzácným druhům patří např. penízečka liláková (*Baeospora myriadophylla*), šupinovka ježatá (*Pholiota squarrosoides*) aj.

Fauna:

Místní fauna je reprezentována především horskými druhy a je velmi zajímavá. V NPR Mionší a v širším okolí bylo pozorováno 110 druhů obratlovců (5 druhů obojživelníků, 4 druhy plazů, 73 druhy ptáků, 28 druhů savců). Obojživelníci jsou zastoupeni mlokem skvrnitým (*Salamandra salamandra*), čolkem horským (*Triturus alpestris*) a skokanem hnědým (*Rana temporaria*), z plazů se vyskytuje dnes již vzácná zmije obecná (*Vipera berus*). Na pralesovitý porost s doupnými stromy je vázána řada druhů ptáků, hnízdí zde např. kriticky ohrožený druh puštík bělavý (*Strix uralensis*), silně ohrožený datlík tříprstý (*Picoides tridactylus*), strakapoud bělohřbetý (*Dendrocopos leucotos*). Z menších savců byl mimo běžné druhy zjištěn chladnomilný rejsek horský (*Sorex alpinus*). Významnými druhy motýlů jsou hřbetozubec tmavouhlý (*Drymonia obliterata*), bourovec *Cosmotriche lunigera*, píďalky šedokřídlec jeřábový (*Venusia cambrica*), *Fagivorina arenaria*, můry kukléčka věsenková (*Cuculia prenanthis*), šedavka (*Apamea rubrirena*) aj.

Anna Kopečná

Nová podoba Poháru ředitele (24. – 25. 6. 2009)

Pro letošní pohár ředitele připravila škola pro studenty novinku. **Dva dny určené ke sportu a soutěžení budou rozděleny na část sportovní (první den) a část lesnicko-zdatnou (den druhý).** V tento druhý den se 5-6-ti členné skupiny žáků vydají na školní polesí zdolávat zajímavé lesnické disciplíny. Půjde jak o klasické poznávačky prověřující dosažené znalosti, tak i o dřevorubecké disciplíny, kde bude rozhodující manuální zručnost a síla. Prváci nemusí házet třídního do žita, neboť nedostatek znalostí mohou dohnat časem na trati, který bude rovněž bodován:-). Věříme, že toto zpestření konce školního roku bude vámi přijato pozitivně a že se už nyní těšíte:-)

Za kolektiv SLŠ Ing. Marek Šuba

Šedý poutník

Tak teď tu ležím bez dechu
a srdce se mi svírá,
jdu tímto světem bez spěchu
a v srdci černá díra...
Bez náruče Tvé jak bez nebe
trpím, že za to mohu.
Chtěla bych žít pro Tebe,
však nesmím to, nemohu...
Trýzní mě každá představa,
v níž vidím TEBE! Tebe...
Srdce už lásku nehledá,
nežiju, mrtvo zebe...
Úsměv Tvůj už mě nehladí,
Tvé rty už nejsou pro mě.
Teď už mé tělo pohladí
Jen Matko moje, Země...

Úplněk

A vlčí drápy tnou se do těla,
tak tajemně do kůže se zarývají.
Ty už víš, cos dřív nevěděla,
proč lidé ten cit zazlívají.
Je jak mor v šatech anděla,
jak vášeň v těle nevinném
a Ty ses do mě oděla
a zůstala v tom těle mém.

B. M.

Krásy

Lesní krásy jsou ukryté,
někdy mi připadá, že jsem bez očí,
že oči naše jsou přikryté,
nevidíme, když žába přes plot skočí.
Jak se lištičky honí,
jak srnci jdou,
výhled nám sluníčko cloní
a mraky přecházejí nad hlavou.
Krásná procházka ranní,
mám hlavu v oblacích, zakopnu o kořen,
najednou jsem na pláni
do myšlenek vnořena.
Jsem na pláni jediná,
samota je hrozná,
nezvykle je tu cesmína,
nepatří sem, to se pozná.
Chtěla bych letět do výše,
nádherná je ta rostlinná říše.

Malá ochutnávka – letošní maturitní slohová práce

téma: Sen ,který žiju každý den (vyprávění)

Jsem v prvním ročníku na střední škole a začínám s horolezectvím. První zběsilé krůčky ve svislé poloze mě vnitřně naplňují a myslím pouze na jedinou věc. Na další chyt, který je přede mnou, na další stup, kam musím položit nohu.

Po nějakém čase začínám lézt na prvním konci lana. Přidala se tak další hrozba s lezením spojená: PÁD. To je příčina strachu i vyplavování adrenalinu do krve. Kdo se bojí lézt na druhém konci lana, kde nehrozí pád, nemá na skále co dělat. Pováček tomu vznešeně říká „zkurvenej horolezec“. Za chvíli se však člověk „opadá“ a z menších pádů si dělá spíše legraci. Opravdu velký strach přijde až třeba z Adršpachu, kde se běžně padá i dvacet metrů do jednoho jediného kruhu. Během letu pozoruji, že mívám první kruh, druhý kruh, smyčku, třetí kruh, a to už si člověk říká: „Tak už by to mohlo chytit.“ V momentě, kdy to konečně cukne, začínám kontrolovat škody. Nohy v pohodě, ruka trochu odřená, jen záda dostala zabrat o něco víc.

Nesmírná touha po dalším lezení se stává spíše nemocí. Kamkoliv jdu, myslím na lezení. V hospodě, ve škole, doma, prostě všude vidím něco, kam bych dal nohu, ruku, jak bych tam vylezl. Nejhorší jsou pomníky a sochy. Pár jsem jich už pokořil. Naposledy to byl betonový mamut v Čekyni. Braly mě i choutky na ukřižovaného Pána s trnovou korunou, ale měl jsem dostatek úcty.

Nejlepší je stejně, když přijde víkend. To srdce každého lezce zaplesá, neboť víkend rovná se skály. V pátek jen přijít ze školy, vyměnit batoh s učením za kletr s lanem a dvaceti kily železa v podobě karabin, expresek, vklíněnců, osem, jumarů a bůhví čeho ještě. Dva a půl dne strávené ve vertikální poloze se sedřenými bříšky prstů, s dobitýma nohama, utuženým přátelstvím mezi spolulezci a příjemně strávenými večery u ohně. To byl můj sen.

Teď jsem ve čtvrtém ročníku a sen nabyl trochu jiné podoby. Samozřejmě víkendová idylka je něco nesmírně krásného, ale člověk to dělá jen pro sebe. Přelez těžké cesty, dobytí vrcholu skály, vše jsem zdolával jen pro svůj vlastní dobrý pocit. Ale když jsme pak čistili jedny skály ve Skalném a vyměňovali tam staré kruhy za nové, uvědomil jsem si další smysl toho, co děláme. Až tam přijdou jiní lezci, budou rádi za krásnou skálu a lepší jištění. -Ale ani to mi nějak pořad nestačilo. Mým opravdovým snem se stal prvovýstup. Najít na skále místo, kde ještě nikdo nikdy nebyl, nelezl. Volný flek mezi cestami, skryté obtíže, krok do neznáma.

Rozhodnutí bylo jednoduché a rychlé. Našel jsem ještě v ten den mezeru mezi dvěma klasickými cestami z dob téměř historických. Navrtat a vlepit jištění nebyl problém, narozdíl od samotného přeletu. Vydechnout, cvaknout první kruh a jde se na to. Nohu nakopat vysoko pod sebe, levou rukou zabrat za lištu, pravou ruku do dírky a protlačit. První těžké místo je za mnou. Popolezu a cvakám druhý kruh. Rukou do madýlka, pak do lišty, druhou si připomoci, posouvám nohu, sahám po madle a... noha zrazuje svého majitele. Lezečka se smeká ze stupu a já se ocitám ve vzduchu. Během letu pozoruji jeden kruh, druhý kruh a pln pocitu zklamání dopadám mezinožním ústrojím přímo na napnuté lano vedoucí k jističovým rukám. Houpu se dva metry nad zemí a Pítr mě utěšuje: „Dobrý, už to skoro bylo.“ „Jo, skoro jo,“ odpovím smutným hlasem.

Další víkend je destinace a cíl jasný. Skalný. Prostě nenechám ten sen jen tak rozplynout! Navazuji se na lano a už jsem v druhém kruhu. Jedna lišta, druhá lišta, noha se posouvá a hop! Letný dynamický poskok do madla dělá sen realitou. ***Dolezu nahoru a při pohledu do***

krajiny mi na srdci zůstává blažený pocit, že jsem konečně udělal něco nejen pro sebe, ale pro ostatní. Budou mít zase o jednu možnost víc, co si vylézt, něco, co ještě nezkusili.

Zimu jsem strávil hledáním zapadlých skal hluboko v lesích, protože už mi nestačí jen dělat cestu, ale chci najít a očistit celou skálu. Vytvořit novou lezeckou oblast. Podařilo se mi najít monumentální převisy v přírodní rezervaci. Další oběť - čas. Najít si volno na oblévání úřadů životního prostředí, vyjednávání výjimek, slibování a dohadování. Od horosvazu mi přišly bodáky a lepidlo k děláni cest. To také něco stojí. Vyplatí se mi ztrácet čas, kupovat věci, které dám do skály, nebo čistit ten takzvaný lezecký terén? Ano, odměnou za tuto daň je mi ten blažený pocit uznání a nesobeckosti. *Pocit seberealizace, že tu na světě nejsem jen jako konzument, vyžírka, že jen nevyužívám, ale také a hlavně tvořím.*

Můj sen se splnil, a plním si ho dál. Děláním dalších cest a stejně tak přelézám i ty, co již existují. Chci něčeho dosáhnout, udělat co nejvíce cest, zlepšovat se, být neznámý, ale uznávaný. Tzv. skromný může být kdokoli, stačí se trochu posnažit a nějak už se člověk zviditelní. Ale skutečné uznání, to si musíte opravdu zasloužit.

Ivo Kohn, 4. C

Kam o prázdninách

Čas uplynul jako voda a před námi jsou opět dva měsíce jistě zaslouženého volna. To před nás staví otázku, jak ho využít. Určitě většina z nás má již své plány, ale pro ty, co ještě ne, případně ve svých plánech mají časový prostor, je zde návrh k zamyšlení.

Že doprava po vodě patří k nejlevnějším a z dnešních pohledů i k neekologičtějším způsobům přepravy, vědí lidé již dlouhé věky. Na našem území jako první, kdo ve větším měřítku tento způsob dopravy realizoval, byl **průmyslník Jan Antonín Baťa**. Řešil problém levné dopravy lignitu z ratiškovicko-dubňanské oblasti do elektrárny v Otrokovicích. V letech 1934–1938 **nechal vybudovat kanál**, který i s úseky řeky Moravy měřil 51 km a vedl z Rohatce do Otrokovic. V místech křížení kanálu s řekami Moravou a Veličkou byly vybudovány plavební komory a jezy, které vyrovnávaly výškové rozdíly hladin. Na komunikacích, které křížily kanál, byly vybudovány mosty s rampami. Po kanále byly čluny taženy koňskými potahy (později traktory) a rampy sloužily k jejich přejezdu. Na několika místech byl kanál rozšířen tak, aby se zde mohly protijedoucí čluny vzájemně vyhnout. -- Válkou byl kanál dost poničen. I když byl po válce opraven, jeho využití bylo postupně utlumováno. Poslední plavby člunů s nákladem se uskutečnily na počátku šedesátých let. Kanál zarůstal rákosím a zanášel se bahnem.

K obnově jeho nového využití a to k rekreačním účelům dochází od poloviny devadesátých let. Plavební dráha byla vyčištěna a bylo vybudováno několik přístavišť, ve kterých kotví výletní lodě a loďky, jsou zde i stánky s občerstvením a půjčovny

kol. Kanál byl prodloužen až do Hodonína a plavební délka je dnes 65 km. Spojením plavby po kanále s dalšími turistickými prostředky tak můžeme navštívit celou řadu míst spojených s historií i krásami okolní krajiny. První zastávkou mohou být Napajedla se zámekem, hřebčínem a kempem Pahrbek. Mezi Spytihněví a Starým Městem po pravé ruce vidíme hrad Buchlo, pod kterým jsou Buchlovice se zámekem a krásným parkem. Nedaleko je Velehrad. Za Starým Městem je přístaviště v Kostelanech nad Moravě, které jsou známy areálem pro westernové ježdění. Další přístaviště ve Veselí nad Moravou je možným výchozím místem pro návštěvu několika míst, k jejichž návštěvě můžeme využít i vlak. Na jednu stranu je to Bzenec, na druhou stranu oblast Blatnice pod sv. Antonínkem a Horňácko (Velká nad Veličkou, Kuželov) a nejvyšší vrchol Bílých Karpat, Velká Javořina. Zde se pravidelně každoročně konají setkání Čechů a Slováků. Další plavební komory jsou u vnorovského jezu. Nedaleko něj ústí do Moravy odlehčovací rameno řeky, které bylo vybudováno při regulačních pracích na řece Moravě a sloužilo ke snížení průtoku. Kousek před jeho ústím do

Moravy je rovněž vybudován jez. Lužní les mezi tímto odlehčovacím ramenem a kanálem byl samostatnou bažantnicí bývalých JmSL Brno, obhospodařovanou bývalým LZ Strážnice. Po několika málo km se kříží trasa kanálu s říčkou Veličkou a kanál vtéká do parku strážnického zámku. V parku je několik amfiteátrů, které jsou využívány při známých folklorních festivalech. Na park navazuje skanzen, ve kterém je umístěno dnes již přes 60 lidových staveb z celé jihovýchodní Moravy. Strážnice nám může posloužit opět jako výchozí místo pro výlety do blízkého okolí. Radějov (obora), Tvarožná Lhota a nad ní vrch Trávný s rozhlednou, ze které vidíme až Hostýn a celý kraj Moravského Slovácka, za ní rekreační oblast Lučina. 3 km od Strážnice jsou známé Plže v Petrově, což jsou

původní vinné sklepy, zapsané dnes mezi památky Unesco. Ostatně dobrým a kvalitním vínem je charakterizován celý kraj, kterým jsme se stručně doposud prošli. Kromě vinné révy se zde daří i ovoci a tak můžeme ochutnávat i jeho předestilovanou vůni, zejména trnek, meruňk a hrušek, při troše štěstí i vůni oškeruše. V mnoha obcích se dozvíte, že určitě se zde nepálí jen na obecním úřadě, ve škole a na faře.

Za Strážnicí se trasa kanálu dostane přes Rohatec až do Hodonína a odtud máme jen kousíček na Slovensko.

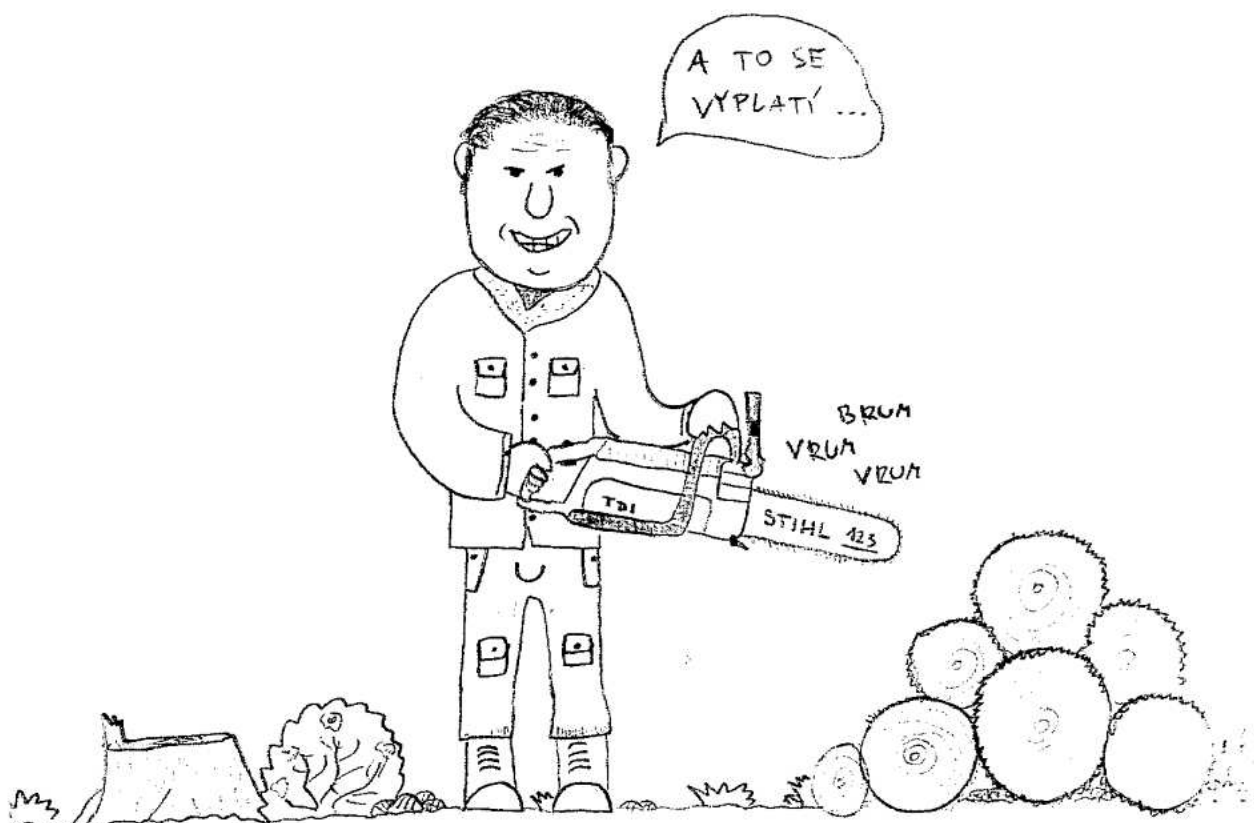
Podrobnosti o Baťově kanále, plavební řád, možnost půjčování lodí a hausbotů pro individuální i skupinové plavby si můžete zjistit na www.batacanal.cz

Příjemné prožití prázdnin přeje

Ing. Pavel Sovka

FIRMA „ON-TO-STIHL“ PŘEDSTAVUJE SVOJU
 NOVŮ PILU S OZNAČENÍM 123 TDI. VYZKŮŠEJTE I
 VY NAŠI KVALITU PŘÍMO V AKCI. NAŠIMI PŘEDNOSTMI
 JSOU: KVALITA, CENA, VÝKON JAKO PRASE ATD.

UĎĚLALI JSME PRO VÁS ROZHOVOR S PROFESIONÁLNÍM DRVOŠTĚPEM
 LUBOŠEM BARTOŠEM (NA FOTU)

STIHL: JAK SE VÁM STÍM MAKALO LUBOŠ?

LUBOŠ: ÁLE... DOBRĚ TO BĚLO, NO ENOM TO ŘVE JAKO KRÁVA.

STIHL: CO VÝKON?

LUBOŠ: JAKO KAŽDE TDI. KŮŘILO SE Z TOHO JAK Z JANA HUSA ALE ŘEZALO TO PARADNĚ

STIHL: VAŠE DOPORUČENÍ?

LUBOŠ: DOPORUČUJI VŠEM MANUELOS NEGROS U NÁS NA POLESÍ!

STIHL: DĚKUJEME VÁS ZA ROZHOVOR LUBO...

LUBOŠ: A CO HONORÁŘĚ ... STUJ TY TROUPE...!

M. SNEBORA